

Csodálatos véletlen

írta Oláh Zita

Verőfényes júliusi délután volt, a meleg nem volt fojtogató, hanem kellemesen körbeölelte az embert.

– Ma sem dolgoztam hiába! – sóhajtottam fel megkönnyebbülten, mikor befejeztem aznapi kísérletemet a laboratóriumban. Gyorsan átöltöztem, elköszöntem Marikától, a legkedvesebb portás néninktől, és hazafelé indultam. Örültem, mert sikeres volt a mai kutatási munka. Siettem, mert kedvesemmel megbeszéltünk, hogy a Városligetben fogunk piknikezni. Sajnos nem vettem észre a rózsakert betonútjának kiálló tégláját, és a nagy sietségben megbotlottam, s egy pillanat alatt elsötétült előttem a világ...

...Mikor kezdtem eszméltemhez térni, észrevettem, hogy két lány hajolt felém.

– Ó, hála a magasságosnak, Diana, kezd magához térni! – mondta a vörös hajú lány a mellette állónak.

– Én annyira megijedtem, Anne, jó, hogy te mindig megőrzöd a nyugalmadat! – felelte megkönnyebbültem a fekete hajú lány. A tudatom legmélyén kezdett egy elképzelés formálódni, de még az én, végtelen képzelettel megáldott agyam racionális fele is igyekezett elhessegetni a gondolatot.

– Ne haragudjatok, mi történt és hol vagyok? – kérdeztem még kicsit kábán.

– A Prince Edward-szigeten. Azt nem tudjuk, mi történt veled, mert épp hazafelé tartottunk Dianával, ő elnézést, ő Diana Barry, a kebelbarátom, én pedig Anne Shirley vagyok, szóval épp hazafelé tartottunk, és akkor találtunk meg itt téged az Elragadtatás Fehér Útján, eszméletlen voltál – hadarta el Anne Shirley, akkor már én is biztos voltam benne, hogy ő az, még akkor is, ha erre az adott pillanatban semmilyen logikus magyarázatot nem találtam.

– Sziasztok, az én nevem Zita – mutatkoztam be én is mosolyogva.

– Szép neved van, külföldi vagy? – kérdezte Diana.

– Igen, európai – feleltem bátran, mert úgy döntöttem, jobb, ha a teljes igazság egyelőre nem derül ki.

– Lenne kedved eljönni velünk Amanda Bailey teapartijára? – tudakolta Anne.

– Szívesen! – feleltem gyermeki lelkesedéssel. El sem hittem, hogy itt vagyok a Prince Edward-szigeten, gyermek és „felnőtt” korom legkedvesebb történetének helyszínén.

– Gyere, siessünk, ha oda akarunk érni, mert nem akarok lemaradni a fagylaltról! – toporgott türelmetlenül a vörös hajú lány, miközben minden porcikája mosolyogott.

– Akkor siessünk, mert a fagyfalt komoly dolog! – válaszoltam teljes átérzéssel, de közben nekem is fülíg ért a szám. Miközben Amandához tartottunk, igyekeztem a sziget minden szépségének látványát megjegyezni és magammal vinni. A zöld rétek, az ég kékje, a napsütés testet és lelket melengető ereje, itt minden sokkal tisztább, és könnyebben elér az ember szívéhez.

– Álljunk meg egy pillanatra! – kiáltottam, amikor megpillantottam a véget nem érő kékséget, ahogy a víz összeért az éggel. Csak álltam és bámultam ezt a gyönyörű látványt, ahogy a napsugarak megcsillantak a víz felszínén, a habok fodrozódása és a magasban szálló madarak halk szárnyusogása közepette.

– Még nem láttad az óceánt soha? – kérdezte Anne suttogva.

– Nem, ez gyönyörű és varázslatos – feleltem én is halkán. Még pár percig csodáltam ezt a végtelen kékséget, életünk egyik legfontosabb forrását, majd folytattuk utunkat. A Bailey-kertben halk zene szólt, amit a zsbongó, nevetgélő fiatalok zaja szinte teljesen elnyomott.

– Anne, örülök, hogy itt vagy! – szaladt oda hozzánk Gilbert Blythe, a nyakigláb, barna hajú fiú.

– Illetlenség lett volna otthon maradni, Mr. Blythe! – felelte hűvösen Anne, mialatt Diana egy apró sóhajt hallatott.

– Anne úgy gondolta, hogy ő is örül annak, hogy itt lehet, ilyen kedves társaságban.– tettem hozzá, dacolva Anne későbbi haragjával. Gilbert széles mosollyal nézte Anne-t pár pillanatig, amíg Moody McPherson nem hívta, hogy tovább tudjanak üveggolyózni.

– Miért mondtad Gilbertnek, hogy örülök, hogy itt lehetek? – szegezte nekem Anne a kérdést, miközben a szeme vadul villogott. Tudtam én, hogy böjtje lesz az előbbi kirohanásomnak.

– Mert tudom, hogy összekaptatok egy apróságon jó pár évvel ezelőtt, és a makacsságod miatt nem tudsz neki megbocsátani, pedig már számtalanszor elnézést kért – válaszoltam.

– Ugye megmondtam, hogy ideje lenne elfelejteni ezt a régi apróságot? – csattant fel Diana.

– Na persze, összebeszéltetek a hátam mögött! – próbált meg hárítani a vörös hajú lány.

– Szerintem megbocsáthatnál Gilbertnek, mert eleget vezekelt, de nem akarlak győzködni, úgyis feleslegesen próbálnám – tettem hozzá kicsit enyhébben.

– Ebben igazad van, mert szerintem sose fogok megbocsátani neki – nevetett fel Anne. Arról már nem akartam felvilágosítani, hogy szerencsére nem így lesz.

– Gyertek, Charlie Sloane irtó nagy meglepetésre készül a pajta mögött – futott oda hozzánk Ruby Gillis, majd azzal a lendülettel el is indult a pajta felé.

– Menjünk, nézzük meg, mi lehet az a nagy meglepetés – mondta Diana, de a kétség kiéreződött a hangjából. A pajta mögötti kis réten egy asztal állt, rajta narancssárga színű kis vulkán, körülötte pedig a teadélutánon részt vevő gyerekek nyüzsögtek.

– Ha ezt meggyújtom, nagyot fogtok nézni! Apám pajtájából szereztem, hallottam, ha meggyújtják, akkor izzani kezd, majd úgy viselkedik, mint a vulkán! – hetvenkedett Charlie.

– Hiszem, ha látom! Mondani mindent lehet! – hozta a formáját Josie Pye.

– Ezzel óvatosan kell bánni, nem mindegy, mivel és hogyan melegítjük, mert... – kezdtem volna sorolni az ellenérveimet, ekkor Charlie beledobta a gyufát az ammónium-dikromát vulkánba, mire hevesen izzani és szikrázni kezdett, s a szikrák úgy röpködtek szanaszét, mintha egy kisebb tűzijáték zajlana a Bailey-farmon. A lányok visítva rohantak el a szemközti patak felé, és a fiúk is megilletődve nézték a balul sikerült kísérletet.

– Anne, hozz egy vödört! – kiáltottam át a zajon, miközben én is felkaptam egyet a pajta mellől. Anne az épp lángra kapott szárított virágfüzért locsolta le egy csöbör vízzel, mialatt én ráborítottam a vödört a szikrázó vulkánra. Ennyi elég is volt a kezdődő tűz eloltására. Anne-nel váltottunk egy megkönnyebbült pillantást, majd mindketten lehuppantunk a földre.

– Ez ijesztő volt! – Diana még mindig az események hatása alatt állt, még mindig szaporán vette a levegőt.

– Nyugodj meg, szerencsére semmi baj nem történt! – nyugtattam meg a rémült lányt.

– Neked legalább annyi lélekjelenléted van, mint Anne-nek! – sóhajtotta Diana.

– Lehet, mert ilyen anyagokkal foglalkozom nap mint nap, és már láttam előre, mi lesz abból, ha Charlie beledobja a gyufát a tűzhányóba – magyaráztam kedvesen.

– Anne Shirley, a barátnőddel együtt mindketten a nap hősei vagytok! – jelentette ki Gilbert Blythe vidoran, de Anne csak fintorgott egyet, mire finoman oldalba böktem.

– Anne, legalább légy egy picit kedvesebb! – nógattam szelíden.

– Tényleg ügyes voltál! – váltott gyorsan témát a vörös hajú lány.

– Azt tettem, ami muszáj volt – mosolyogtam. – És Te is rendíthetetlen nyugalommal viselkedtél! – tettem hozzá.

– Olyan, mintha mindig itt lettél volna velünk – mosolygott vissza Anne.

– Rokonlelkek vagyunk! – válaszoltam, mire sűrű bólogatások közepette megölelt.

A következő pillanatban ismét elsötétült előttem minden, és mikor újra kinyitottam a szemem, Marika állt fölöttem.

– Te aztán jól rám ijesztettél! – hangjában a megkönnyebbültség keveredett a szemrehányással.

– Elnézést, nem akartam! – feleltem bocsánatkérően.

- Pedig Imrét is felhívtam, hogy jöjjön érted azonnal! Negyed óráig élesztgettünk!
- Ó, már semmi bajom – ellenkeztem, miközben feltápáskodtam, de még kissé zúgott a fejem.
- Vagy mégis? – ültem le a mellettem lévő padra.
- Úgy nézel ki, mint aki egy másik világból jött. – Marika mindig észrevette, ha a gondolataim elkalandoznak.
- Úgy is mondhatjuk! – mosolyogtam, és már láttam is kedvesemet a rózsakert útján.